

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.215 van 3 februari 2025
in de zaak A. 241.505/VII-42.449**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charline Nahon
 kantoor houdend te 4030 Luik
 Place Georges Ista 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 maart 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 301.729 van 19 februari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.842 van 2 mei 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D'Hondt, die *loco* advocaat Charline Nahon verschijnt voor de verzoekers, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, dienen op 28 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij verklaart op 20 februari 2023 het verzoek niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partijen dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij beschikking van 12 september 2023 oordeelt de voorzitter van de IVE kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2, van de vreemdelingenwet, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De verzoekende partijen vragen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te worden gehoord.

Op 11 januari 2024 vindt een terechtzitting plaats.

Met arrest nr. 301.729 van 19 februari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/73 van de vreemdelingenwet.

5. Zij betogen in een eerste middelonderdeel dat in het bestreden arrest en de beschikking van 12 september 2023 rekening wordt gehouden met hun kritiek betreffende huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, arbeidsmarkt en sociale bijstand, maar dat niet wordt geantwoord op het vierde onderdeel van het derde middel van hun verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de integratieprogramma's en toegang tot scholing. Concreet schreven de verzoekende partijen dat zij in Italië nooit toegang kregen tot taallessen of professionele opleiding, noch informatie over mogelijke integratieprogramma's.

Een gebrek hieraan heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

Volgens de verzoekende partijen voldoet het bestreden arrest niet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, die inhoudt dat de eerste rechter moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van zijn beslissing kunnen beïnvloeden doch worden afgewezen. Het gebrek aan toegang tot scholing kon het bestreden arrest beïnvloeden, want dit is een belangrijke indicator die het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van het vertrouwensbeginsel van de lidstaten zou kunnen weerleggen.

6. In een tweede middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat de vraag om gehoord te worden, na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft om een verzoeker de mogelijkheid te bieden zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie.

Uit het bestreden arrest blijkt dat zij ter terechtzitting hebben verklaard commentaar te hebben op de in de beschikking opgenomen grond, te weten betreffende hun standpunt over het weerlegbaar vermoeden van het beginsel van wederzijds vertrouwen van lidstaten, waardoor de eerste rechter bijgevolg niet dienstig kan aanvoeren dat “zij niet in het minst concreet in[gaan] op de beschikking en geheel na[laten] enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud ervan te formuleren”. De verzoekende partijen hebben verwezen naar de inhoud van hun verzoekschrift en alle onderdelen van hun middelen die niet beantwoord werden. In dit verband wordt de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

Daarnaast betogen de verzoekende partijen dat de motieven van het bestreden arrest tegenstrijdig zijn. Enerzijds vermeldt het bestreden arrest dat

rekening moet worden gehouden met alle gegevens van de zaak en met de individuele omstandigheden van de verzoeker, terwijl het bestreden arrest anderzijds beweert dat individuele elementen betreffende de discriminatie en racisme – waarvan de verzoekende partijen slachtoffer zijn geworden – “niet representatief” zijn voor de situatie van alle verzoekers van internationale bescherming in Italië. Uit deze motieven blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening moet houden met individuele omstandigheden om het verzoek om internationale bescherming te beoordelen, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in fine* geen rekening houdt met deze elementen omdat ze niet representatief zijn voor een algemene situatie.

7. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft voegen zij toe, met een verwijzing naar het AIDA-rapport voor Italië, dat zelfs begunstigden van internationale bescherming in Italië moeilijkheden met integratie en toegang tot huisvesting hebben, dat deze moeilijkheden ook getoond worden in het kader van een rapport betreffende de sociale bijstand voor begunstigden van internationale bescherming en dat er wat betreft toegang tot scholing ook factoren van discriminatie zijn vastgesteld voor begunstigden van internationale bescherming. Het AIDA-rapport en deze objectieve elementen zijn opgenomen in het administratief dossier.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, benadrukken de verzoekende partijen dat de ondergane discriminatie en racistische opmerkingen betrekking hebben op hun situatie als vreemdelingen in Italië, en niet als verzoekers om internationale bescherming.

Beoordeling

8. De verzoekende partijen zetten niet uiteen op welke wijze artikel 39/73 van de vreemdelingenwet geschonden is door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

9. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

10. De verzoekende partijen hebben in hun derde middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat het beginsel van wederzijds vertrouwen, vervat in artikel 33, lid 2, a) van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32), wordt weerlegd doordat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Italië van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land zouden worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in

de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Te dien einde hebben de verzoekende partijen kritiek geuit op de huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot de sociale bijstand, racisme ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten in Italië, alsook op de toegang tot integratieprogramma's en scholing.

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest:

“5. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van hun beschermingsverzoek.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift kritiek uiten op de huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, arbeidsmarkt en de sociale bijstand voor personen die internationale bescherming in Italië genieten dient opgemerkt dat verzoekers slechts vijf maanden in Italië verbleven, zonder op dat ogenblik een statuut toegekend gekregen te hebben, waardoor ze bezwaarlijk uitspraak kunnen doen over de behandeling van erkende vluchtelingen in Italië. De feiten van discriminatie en racisme waar verzoekers gewag van maken, hoe betreurenswaardig ook, situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Italië. De leefomstandigheden waar ze naar verwijzen alsook de situatie waarin ze volgens hun eigen verklaringen geen beroep konden doen op gezondheidszorg, sociale bijstand en arbeidsmarkt betreffen situaties van personen die zich in de procedure bevinden om erkend te worden, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus toegekend gekregen hebben.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers in Italië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Ze maken niet in concreto

aannemelijk dat ze daadwerkelijk verhinderd waren om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat ze Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekers tonen niet aan dat ze bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat ze bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”

12. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, vereist de jurisdictionele motiveringsplicht niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op elk van de door de verzoekende partijen aangevoerde argumenten, die ter staving van hun middelen worden aangevoerd, expliciet en afzonderlijk een antwoord geeft. Uit de hoger geciteerde overwegingen van het bestreden arrest kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het derde middel van de verzoekende partijen heeft onderzocht, doch heeft verworpen. Daarin geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens duidelijk aan waarom hij het derde middel van de verzoekende partijen verwerpt. Dit volstaat in het licht van de juridische motiveringsverplichting als vormvereiste.

In de mate dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord verwijzen naar het AIDA-rapport voor Italië en willen aantonen dat zelfs begunstigden van internationale bescherming in Italië moeilijkheden met integratie en toegang tot huisvesting hebben, geven zij een niet ontvankelijke nieuwe wending aan het middel. Bovendien is de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd om een feitelijke beoordeling over te doen.

13. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

14. In het tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende ingaat op hun uiteenzetting gegeven tijdens de terechtzitting van 11 januari 2024.

Een middel waarin als motiveringstekort een gebrek aan antwoord op de aan de eerste rechter voorgelegde argumentatie wordt opgeworpen, is niet ontvankelijk wanneer het nalaat te vermelden op welke argumenten niet werd geantwoord.

Door louter op algemene wijze te poneren dat zij ter terechtzitting hebben verwezen naar de inhoud van hun verzoekschrift en alle onderdelen van hun middelen die niet beantwoord werden, zonder verder te concretiseren welke argumentatie onbeantwoord is gebleven, tonen de verzoekende partijen geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

15. Het tweede middelonderdeel is in die mate niet ontvankelijk.

16. De verzoekende partijen lezen verder in de volgende motieven van het bestreden arrest een tegenstrijdigheid:

“Uit de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd

verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.”

En:

“Waar verzoekers in hun verzoekschrift kritiek uiten op de huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, arbeidsmarkt en de sociale bijstand voor personen die internationale bescherming in Italië genieten dient opgemerkt dat verzoekers slechts vijf maanden in Italië verbleven, zonder op dat ogenblik een statuut toegekend gekregen te hebben, waardoor ze bezwaarlijk uitspraak kunnen doen over de behandeling van erkende vluchtelingen in Italië. De feiten van discriminatie en racisme waar verzoekers gewag van maken, hoe betreurenswaardig ook, situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Italië. De leefomstandigheden waar ze naar verwijzen alsook de situatie waarin ze volgens hun eigen verklaringen geen beroep konden doen op gezondheidszorg, sociale bijstand en arbeidsmarkt betreffen situaties van personen die zich in de procedure bevinden om erkend te worden, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus toegekend gekregen hebben.”

Het is niet tegenstrijdig om enerzijds op algemene wijze te stellen dat het noodzakelijk is om een verzoek om internationale bescherming te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker en anderzijds om te oordelen dat de feiten van discriminatie en racisme, waarvan de verzoekende partijen gewag maken, zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context en deze situatie aldus niet representatief is voor de beoordeling van de situatie van de verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Italië. Met deze motieven geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat er geen individuele omstandigheden van discriminatie en racisme aangetoond worden. Er is te dezen geen sprake van een tegenstrijdigheid in de motieven van het bestreden arrest.

Waar de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord stellen dat de aangevoerde discriminatie en racistische opmerkingen betrekking hebben op hun situatie als vreemdeling en niet als verzoekers om internationale bescherming, geven zij een niet ontvankelijke nieuwe wending aan het middel.

Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, in die mate ongegrond.

17. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie februari tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams